

Blaricum toen...

Dorpskerk in de sneeuw

Van een kerk, van welke gezindte dan ook, gaat altijd rust uit. Al eeuwenlang gaf en geeft het de mensen houvast, steun en zorgde het voor een groot saamhorigheidsgevoel. Men trok met gelijk-gezindten op, zij het in verenigingen en/of op scholen en in het sociale leven. Blaricum telt maar twee kerken.

De Dorpskerk van de PKN aan de Torenlaan is de oudste kerk in ons dorp. Rond het jaar 1400 heeft hier al een houten kapelletje gestaan, maar sinds ± 1520 staat er al een stenen kerk. Deze was toen zelfs groter dan de kerk in Huizen. De Dorpskerk werd door een grote brand op 20 maart 1696 zwaar getroffen, gelukkig bleef de preekstoel uit 1661 gespaard. De restauratie werd voortvarend aangepakt en werd financieel mogelijk gemaakt door verkoop van kerkelijke landerijen. De laatste en ingrijpendste restauratie vond plaats in 1934 onder de Blaricumse architect Th. Rueter. Deze restauratie heeft de kerk het beeldbepalende gezicht gegeven dat het nog steeds heeft. Gelukkig vinden de bezoekers er nog steeds de rust die er al eeuwen wordt gevoeld.

Aangeleverd door Frans Ruijter

Heiswei / nr. 502 (1/18)